

Нашата дружина заемаше по фронта едно пространство не по малко отъ 200—250 крачки. На този участъкъ ротитѣ отъ първата линия бѣха разсипали верига и залегнали не далеко отъ Турекитѣ стрѣлци. Тѣзи послѣднитѣ буквално ни обсищаха съ куршуми. Слѣдъ това, не бѣ чудно, че щомъ 3 я рота излѣзе изъ задъ купнитѣ, започнаха да падатъ ранени и убити. Съ приближението на ротитѣ отъ втората линия, ония отъ първата усилиха стрѣлковата верига и оттѣсниха неприятелската верига.

— „Стой. Ложисъ!“ скомандува ротния командиръ. Да си поотпочинемъ, юнаци, а подиръ съ Божия помощъ въ щики.

Тѣзи почивка ми се показва цѣла вѣчностъ. Наистина, да стоишъ правъ, като стълбъ и да служишъ за цѣль на Турекитѣ стрѣлци не бѣше съвсѣмъ приятно, още по вече, че куршумитѣ, като градъ, падаха около ни.

Въ това врѣме отъ къмъ веригата двама опълченци носяха ранения Штабсъ-Капитанъ Усовъ. Отъ голѣмото вълнение и изгубената кръвъ той бѣше, както се казва, блѣденъ като платно и при всичко това, той се силеше да ни се усмихне.

— „Молодцы!“ продума Усовъ, като указа съ погледа си на опълченцитѣ. и тѣзи дума „молодцы“ му бѣше послѣдната. Горкия, той не бѣ щастливъ живъ да го изнесжтъ отъ мѣстото, гдѣто, на всѣка крачка, царуваше смъртьта: едновременно два неприятелски куршума, безъ да поврѣдятъ носившитѣ го, туриха край на живота на Штабсъ-Капитанъ Усовъ. Въ това сѣщо врѣме азъ видѣхъ не далеко отъ мѣстото, отъ гдѣто понесоха ранения Усовъ, въ една незначителна трапчинка, че се снишаваше една чововѣческа фигура.

Трѣбва да е нѣкой раненъ, си помислихъ азъ и бърже отидохъ къмъ трапчинката. Въ нея се оказа фелдфебеля отъ 2 рота Радусевъ.

— Когато ротния ти командиръ не си пожали живота, му извикахъ азъ, ти, плапливецо, като мишка се криешъ изъ дупкитѣ. Маршъ, при ротата си! му